

Klago = Sång

Sfwer

Konung

GUSTAF III,

Författad

För

Samtelige Judiske Synagogorne i Riket,

Til

Stora Klago = Dagen,

Den 6 Junii 1792.

Författade

af

MARCUS MAURE

På anmodan

af ARON ISAAC,

Judarnes Hufvudman, samt de öfrige Äldste.

Sfwersättning från Ebräiskan.

Stockholm, tryckt hos Johan A. Carlbohm, 1792.

2108 = 00012

200002

GUSTAF III

Öfverste

Wårt hjärtas glädje är förstörd, vår dans är wänd uti Flago-
gråt. — Af vårt huswud är Kronan fallen; O we! at wi så syndat
hafwe! — Därföre är ock vårt hjärta bedröfwadt, och våra ögon för-
mörkade. Skagom. 5: 15, 16, 17.

MARCUS MAURÉ

Öfverste

Öfverste

Öfverste

O we! O we! Mordängelen swäsfwar,
I et svart blodbestänkt moln, swäsfwar han,
Öfwer det ärofullaste Konungahus ibland Japhets Slägter,
Religionens fristad, Snillet och Tolerancens tilflykt.

O we! Herrans Smorde faller för Simeitens mordskott!
Hjälten, som trotsade tusend dödar för Fäderneslandet,
Ärofrade lagrar åt sig och sine stridsmän swän den tappreste fiende,
Zwang honom beundra sin wishet och sitt mod, nedslägga wapnen
Och räcka handen til ewigt förbund, wänffap och inbördes styrka.

I Triumf hemkom Gustaf, Swergets ära skallade kring werlden!
Nyfiket öga wände nu Europa åt Norden,
Det förmättna fanatiska Släktet, som föraktat Herrans bud,

Och wäldfört Öfwerhetens helgade rättigheter,
 Darrade redan för Himmelens hämnd genom jordens lagkrönte Förstar,
 Men bäfwade måst för Gustaf den Tredje. —
 Alla Swergets Inbyggare tinsades af framtidens hopp,
 Gustaf war dem redan en Guds wälsignade gäfwä = = =
 Men we! o we! I sin egen Konunga-borg
 Lömskt, förrådiskt han mördas från ryggen, af en ursinnig bof!

Gråten I Enkor och Faderlöse!

Trygge gungen I på eder halmbädd at hwila,
 Men waknade — like Jonas, då hans kurbits låg wisnad på
 marken. —

Se! Stridsmannen faller mot jorden det swärd
 Som nyß så tappert han bar wid Gustafs sida!
 Nu står han blek, förwånad, saknar sin Jofia *),
 Wänder bort ögat — Och gråter för första gången!
 Ältermannen wrider sina händer, liksom Borgaren, i de wilbaste
 qual!

Hans hjärta ropar: o Gustaf! min bästa Wän! Min Fader!
 O nöd! o sorg! Nu borde Himmelen förbanna mina hoppgifsvar-
 de fält,
 Om ej du, Guddomlige Gustaf! ännu älskade ditt folk,
 Ännu i Änglarnes boning bad för ditt Rike,
 Som alltid varit dig så ömt om hjärtat.

Och

*) 2. Krön. 35: 23, 24, 25, 26, 27.

Och Du, Folk utur ruinerne af Juda hus, som Hans Spira
 gifwit skygd och rätt,
 Flyt i tacksamhetens tårar med blödande hjärta;
 Ropa til Herren: Wälsigna Gustaf, din störste wälgörare!
 Ropa til Herren, för Hans Hus och för Hans Folk!

Landets Fader, Mänsklighetens Förste, Guddomlighetens Afbild,
 han är fallen!

I Urans ewiga sköte hör han nu sina storwerk sjungas af Serapher;
 Där ser han ryltet fara som en ljungeld ifrån den ena Polen til den
 andra,

För at utspida hans bedrifter ifrån tidehwarf til tidehwarf —
 Där lyfter han framtidens förlåt och skådar Slågter i tusende led
 Från det Folk han gjort lyckligt; Som wälsignar hans Namn,
 Et Namn, ewigt lika Naturen, prisadt i alla dagar,
 Så länge Märgonrodnan för jorden uplåter Himmelens gyldene
 portar! —

O! Hvilken stråle öpnar odödlighetens ewigheter!
 Där på en Azur-sky, skåden Gustaf den Tredje,
 I Triumf af Wasar och Carlar omgifsven!
 Hören hans röst, där han wisar på sin Son och ropar:
 O mit Folk! Ålsta mig i min Afbild!

Alla Monarkers Monark! styr den unge Gustafs ande, och böj
 Hans hjärta
 At blifwa sin Faders Like til werldens förundran!

Mätte Du, o Konung, i dina spåda år, blifwa förd som Joas!
Din ungdom blifwe Salomons, Dina gamla dagar likne Davids!
Dina Store Fäders Ande swäfwe öfwer Dig,
Och Ditt folks wälsignelser låtte Din Kronas tyngd.

Gustaf Adolph! . . . hwilket namn! hwilka plikter! hwilken Ära!
Uppfyll Ditt Gudsdomliga kall, at göra millioner lycklige!
Du och Carl äro endast de, som gjuta tröst i våra förtwiflade hjärtan.

Gack Hoglands Hjalte! Ut med lycka bära den swära börda
En spåd Förstes skuldror ännu ick förmå!
Din Ära kan ej mera ökas, så litet som dagens ljus, då Middags,
Solen bestrålar werldsrymden;
Men — Gudsdomens känslor skola förtjusaf ditt ädla hjärta,
Då en gång, under Swenska Folkets wälsignelser,
Du lemnar den blomstrande Spiran i Gustaf Adolphs hand.

O Gud! Jehovah! Du, som med moln betäcker Din hjässa,
Af ljungeldar gör Dig et bälte, och på tusende Himlar står!
Du, som störtar Throner, och upreser dem!
Wälsigna den unge Konungen, och trösta Hans Moder!
Uplifwa med Din Ande den Hjalten, som nu står i spetsen för folket!
Så få wi från Slägte til Slägte lässjunga Ditt Namn, Du Helige!
Njuta dina wälgärningar, och skörda frukter af Wasarnes dygder. —
Slockne

Slockne aldrig denne Ädla Stam, til Swerigets Ära!
Blifwe den från Seeler mänsklighetens prydnad,
Så wift som werlden uti de sista dagar,
Otacksam, aldrig förgäter Gustaf den Tredje!

Efteråt läses Davids Femte och Sjette Psalmer, samt Dionde
och de följande Versar af Sjunde Psalmen. Til slut den wanliga
Bönen för Konungen och Riket.